

НЕПЕРЕРВНА ІННОВАЦІЙНА ОСВІТА: ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ

Петро Куліков,

д-р екон. наук, професор кафедри економічної
теорії, обліку та оподаткування, професор

Юрій Єсаулов,

аспірант кафедри економічної теорії,
обліку та оподаткування

Київський національний університет будівництва і архітектури, м. Київ

Відбудова, післявоєнна розбудова нашої держави потребує розробки інноваційної стратегії розвитку на основі генезису економіки інтелектуально-інноваційного капіталу. Її успішна реалізація першочергово залежить від якісних та кількісних параметрів вітчизняного кадрового потенціалу, а особливо сфери будівництва, ефективності його відтворення. Нагальною проблемою сьогодення є вирішення проблем формування неперервної інноваційної освіти, що забезпечить переважно інтенсивне, стаłe відтворення благ та послуг, які користуються платоспроможним попитом та зумовлюють зростання добробуту населення.

Неперервна інноваційна освіта – система сучасних, творчих, активних форм та методів навчання, самоосвіти, яка базується на вивченні та розумінні, критичному мисленні, удосконаленні, формуванні нових знань на основі інноваційної моделі розвитку суспільства. Вона передбачає використання інноваційних технологій, інтерактивних методів навчання, розвитку критичного мислення та креативності. Найбільш важливу роль тут має відігравати неперервна економічна освіта.

Агресія росії, ковід, міграція за кордон призвели до великих втрат кваліфікованого вітчизняного людського потенціалу, особливо в будівельній галузі, що ще в більшій мірі актуалізує систематизацію та пошук вирішення проблеми формування неперервної інноваційної освіти.

Вважаємо найбільш важливою проблемою неперервної інноваційної освіти забезпечення прямого взаємозв'язку між рівнем кваліфікації людського капіталу в процесі інноваційного розвитку підприємств з величиною доходів, системною мотивацією за результатами трудової діяльності. Необхідно на рівні кожної організації розробити та впровадити в практику господарської діяльності найбільш ефективні системи стимулювання та контролю за кінцевими результатами відтворення, поставити на перше місце величину доданої вартості. Інноваційна праця, її більш висока продуктивність має прямо відображатись у зростанні рівня оплати послуг праці. Зокрема, тут має місце необхідність докорінної зміни тарифної системи.

Критерій істини – практика. Маючи більш високий рівень інноваційної освіти працівники мають отримувати значно вищі доходи, перспективи

кар'єрного зростання та інші пільги, більше зусиль прикладатимуть до подальшого зростання рівня інноваційної освіти, а особливо економічної.

Однією з найбільш важливих проблем формування неперервної інноваційної освіти є нестача фінансових ресурсів, інвестицій в інновації в умовах ринкової економіки на мікро- та макрорівнях. Маємо розробити та ухвалити на законодавчому рівні пільгові механізми, які би мінімізували плату за інноваційну освіту. Повною мірою це має стосуватись і тих організацій, які вкладають кошти в удосконалення системи інноваційної освітньої діяльності.

Необхідно вже на рівні старших класів середньої школи організувати спеціалізовані групи підготовки майбутніх підприємців - менеджерів з метою вивчення основ інноваційної економіки, інформатики, менеджменту, маркетингу, обліку оподаткування, аудиту. В продовження даної роботи в кожному закладі вищої освіти створити спеціалізовані студентські групи, в яких би студенти мали можливість поглиблювати свої знання з врахуванням інноваційної сутності та особливостей відтворення сучасних благ та послуг у відповідному секторі підприємницької діяльності. З метою подання відриву теорії від практики інноваційної діяльності обов'язково має бути задіяна дуальна система освіти. Студенти та науково-педагогічні працівники задіяні в даній роботі повинні мати певну систему пільг, в тому числі матеріальних. Продовження неперервної інноваційної освіти відбувається в процесі трудової діяльності людського капіталу в різних формах при обов'язковій взаємодії з системним стимулюванням інноваційної діяльності.

Важливою проблемою формування неперервної інноваційної освіти є постійне підвищення кваліфікації навчально-педагогічного персоналу шляхом, зокрема, організації та проведення інноваційного стажування, академічної мобільності, тренінгів та інше з можливістю звільнення на даний час від виконання основної роботи. Зростання рівня персоналу інноваційної освіти навчально-педагогічного має відбуватися не за рахунок фінансових ресурсів тих хто навчає. Більше того вони мають отримувати більш високу оплату послуг інноваційної праці при умові якісного виконання умов забезпечення неперервної інноваційної освіти. Особливо це стосується інноваційних економічних дисциплін будівельної галузі, їх викладення іноземними мовами.

Формування інноваційної освіти безумовно є складним, але необхідним процесом успішної відбудови та розбудови національної економіки, формування економіки інтелектуально-інноваційного капіталу. Навіть не повний перелік проблем та шляхів їх вирішення засвідчує як складність даного процесу, так і нагальну потребу вже сьогодні активізувати роботу по їх систематизації та вирішенню на основі інноваційної моделі розвитку. Особливу увагу тут необхідно приділити розширеному відтворенню трудового потенціалу будівельних підприємств з акцентом на якісну інноваційну економічну підготовку.

Список використаних джерел:

1. Куліков П. М., Отенко І. П.. Тенденції розвитку галузі освіти і науки

в забезпеченні інноваційного зростання економіки України. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. 2009. № 657. С. 553-558. - Бібліогр.: 14 назв. - укр.

2. Куліков П. М. Критерії національної безпеки в освітній сфері: зарубіжний досвід та висновки для України. *Економіка інтелектуального капіталу: сутність та особливості формування в будівництві*: кол. монографія / за заг.ред. В. М. Лича. Київ: КНУБА, 2017. С.32-40.

3. Куліков П. М. Інноваційна неперервна освіта – найбільш важливий елемент економіки інтелектуального капіталу. *Інноваційний розвиток підприємств у процесі формування економіки інтелектуального капіталу: Програма та тези доп. III Всеукраїнська науково-практична конференція (03-04 листоп. 2017 року, м. Київ)*. Київ: КНУБА, 2017. С.13-16.

4. Куліков П. М. Стратегічні напрямки розвитку освітніх послуг КНУБА. *Проблеми генезису економіки інтелектуально-інноваційного капіталу: Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (26-27 берез. 2020 року, м. Київ)*. Київ: Київський національний університет будівництва і архітектури, 2020. С. 26-28.

5. Лич В. М., Чернявська Ю. Б. Державна підтримка інноваційної освіти як необхідна умова формування економіки інтелектуально-інноваційного капіталу. *Формування ринкових відносин в Україні: збірник наук. праць*. Київ: 2021. Вип. 10 (245) С. 25–32. DOI: <https://doi.org/10.32782/2520-2200/2021-2-9>.

УДК 338.24:352

ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ІНСТРУМЕНТ ВЗАЄМОДІЇ БІЗНЕСУ ТА МІСЦЕВОЇ ВЛАДИ

Володимир Лич,

д-р екон. наук, завідувач кафедри економічної теорії,
обліку та оподаткування, професор,

Антон Артеменко,

аспірант кафедри економічної теорії, обліку та оподаткування, освітньо-наукової програми «Економіка» спеціальності 051 «Економіка»
Київський національний університет будівництва і архітектури, м. Київ

У контексті сучасного соціально-економічного розвитку особливого значення набуває пошук дієвих моделей співпраці між приватним сектором та органами місцевого самоврядування, серед яких публічно-приватне партнерство (ППП) виступає як перспективний механізм. PPP являє собою довгострокове партнерство, що базується на об'єднанні ресурсів, експертизи та розподілі ризиків між державою та приватним бізнесом задля досягнення суспільно важливих цілей. Залучення приватного бізнесу до таких ініціатив забезпечує мобілізацію додаткового капіталу, підвищення операційної ефективності управління активами та впровадження інноваційних підходів, що часто є недоступними при виключно бюджетному фінансуванні.

Для місцевої влади PPP є інструментом розширення можливостей